

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การเสนอผลการวิจัยเรื่อง ผลของการเรียนแบบร่วมมือที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาผลของการเรียนแบบร่วมมือที่มีต่อความสามารถในการเขียนคำ ประโยค ข้อความสั้น ๆ ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนการเขียนตามวิธีเรียนแบบร่วมมือจะมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนการเขียนตามแบบปกติ
2. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนการเขียนตามวิธีเรียนแบบร่วมมือจะมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษด้านแนวความคิดสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนการเขียนตามแบบปกติ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2536 โรงเรียนเมืองร้อยเอ็ด สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด จำนวน 361 คน
2. ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 66 คน มีขั้นตอนการสุ่มตัวอย่างประชากรโดย ผู้วิจัยศึกษาสมุดรายงานผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของโรงเรียนเพื่อคัดเลือกนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในภาคเรียนที่ 1 และภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2536 ในแต่ละภาคเรียนมีคะแนนตั้งแต่ร้อยละ 80 ขึ้นไป ได้นักเรียนจำนวน 97 คน นำคะแนนของนักเรียนแต่ละคนในภาคเรียนที่ 1 และภาคเรียนที่ 2 รวมกัน เรียงตามลำดับคะแนนจากมากไปหาน้อย คัดเลือกนักเรียนไว้จำนวน 70 คน เป็นนักเรียนชาย 33 คน

นักเรียนหญิง 37 คน ให้นักเรียนทำแบบทดสอบความสามารถด้านทักษะพื้นฐานในการเขียนภาษาอังกฤษ ตามความสมัครใจในการเข้าร่วมเรียน มีนักเรียนสมัครเข้าร่วมเรียนจำนวน 66 คน เป็นนักเรียนชาย 32 คน และนักเรียนหญิง 34 คน จากนั้นแบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม โดยวิธีจับคู่คะแนนที่เท่ากันหรือใกล้เคียงกัน (Match by pair) ให้นักเรียน 2 กลุ่ม กลุ่มละ 32 คน ให้นักเรียนในแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนจับสลากเลือกเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม และจัดนักเรียนหญิงที่เหลืออีก 2 คน ให้เรียนในกลุ่มควบคุม

3. สร้างแผนการสอน แผนการสอนสำหรับการวิจัยนี้ประกอบด้วย

3.1 แผนการสอนการเขียนภาษาอังกฤษ มี 2 ชุด ได้แก่

3.1.1 แผนการสอนตามวิธีเรียนแบบร่วมมือ จำนวน 10 แผน

3.1.2 แผนการสอนตามวิธีเรียนแบบปกติ จำนวน 10 แผน

3.2 แผนฝึกทักษะการทำงานกลุ่ม จำนวน 5 แผน

4. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มี 2 ชุด ได้แก่

4.1 แบบทดสอบความสามารถด้านทักษะพื้นฐานในการเขียนภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบชนิดเลือกตอบมี 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงเท่ากับ 0.91

4.2 แบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบอัตนัย มีจำนวน 10 ฉบับ (ข้อ) มีค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยง 0.76

ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือเพื่อเก็บข้อมูลเพิ่มเติมอีกหนึ่งชุด คือ แบบประเมินตนเองเกี่ยวกับพฤติกรรมการให้ความร่วมมือในการเรียน

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

5.1 ผู้วิจัยฝึกทักษะการทำงานกลุ่มให้นักเรียนกลุ่มทดลองตามแผนฝึกทักษะการทำงานกลุ่มที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 5 แผน ใช้เวลา 5 ชั่วโมง ชั่วโมงละ 1 แผน

5.2 ผู้วิจัยดำเนินการสอนการเขียนภาษาอังกฤษนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ นอกเวลาเรียน ระหว่างเวลา 08.00-09.00 น. และ 12.00-13.00 น. วันจันทร์-วันศุกร์ ตั้งแต่วันที่ 10-28 กุมภาพันธ์ 2537 สอนสลับกันระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองสอนโดยวิธีเรียนแบบร่วมมือ กลุ่มควบคุมสอนโดยวิธีเรียนแบบปกติ ตามแผนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 20 แผน ใช้เวลา 32 ชั่วโมง

5.3 นักเรียนตอบแบบประเมินตนเองเกี่ยวกับพฤติกรรมการให้ความร่วมมือในการเรียนเมื่อเรียนจบแต่ละแผนการสอน

5.4 เมื่อสอนครบตามกำหนด ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำแบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

6. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลองโดยทดสอบค่าที (t-test)

สรุปผลการวิจัย

1. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนการเขียนตามวิธีเรียนแบบร่วมมือ มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนการเขียนตามแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

2. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนการเขียนตามวิธีเรียนแบบร่วมมือ มีความสามารถด้านแนวความคิดในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนการเขียนตามแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากผลการวิจัยข้อที่ 1 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนการเขียนตามวิธีเรียนแบบร่วมมือมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนการเขียนตามแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่าวิธีการเรียนแบบร่วมมือมีผลทำให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น ทั้งนี้เพราะว่า วิธีการเรียนแบบร่วมมือเป็นวิธีเรียนที่เน้นทักษะการคิด นักเรียนได้มีโอกาสอภิปราย แสดงความคิดเห็น ก่อนที่จะลงมือเขียน ในสภาพการทำงานที่มีลักษณะการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เป็นการเพิ่มพูนการเรียนรู้ สร้างความสัมพันธ์อันดีต่อกัน ทั้งยังเป็นการเตรียมเด็กให้มีความร่วมมือกันในการทำงาน สิ่งสำคัญของวิธีเรียนแบบร่วมมือที่ทำให้เกิดผลดังกล่าวข้างต้น คือ

1) นักเรียนได้รับการฝึกทักษะการทำงานกลุ่มก่อนเริ่มเรียนตามวิธีเรียนแบบร่วมมือ และในขณะดำเนินการทดลองชั้นนำเข้าสู่บทเรียนของทุกแผนการสอน ครูผู้สอนจะเน้นให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการร่วมมือช่วยเหลือกันในการทำงาน ผลงานที่เกิดขึ้นเป็นความสำเร็จของ

ทุกคน นักเรียนจึงเห็นความสำคัญของการให้ความร่วมมือในการทำงานกลุ่มและรับฟังความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล ซึ่งเป็นไปตามหลักการพื้นฐานการเรียนแบบร่วมมือของ Johnson and Johnson (1987) ที่กล่าวว่า นักเรียนจะต้องได้รับการสอนทักษะทางสังคมเพื่อช่วยเหลือกันและกันอันส่งผลสำเร็จในการทำงาน มีความสัมพันธ์อันดีต่อกันในกลุ่ม เช่นเดียวกับคำกล่าวของ ทิศนา ขัมมณี (2522) ที่ว่ากระบวนการกลุ่มช่วยส่งเสริมผู้เรียนในการฝึกทักษะการทำงานร่วมกัน เช่น ความร่วมมือในการทำงาน ความเป็นผู้นำ ผู้ตาม การเป็นสมาชิกที่ดีของกลุ่มรวมทั้งทักษะในการมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี และจากการประเมินตนเองของนักเรียนกลุ่มทดลองตามขั้นตอนของการเรียนแบบร่วมมือด้านพฤติกรรมความร่วมมือในการเรียน พบว่า ส่วนใหญ่ผู้เรียนมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากในเรื่องต่อไปนี้ความร่วมมือในการทำงานกลุ่ม การยอมรับการช่วยเหลือจากเพื่อน การรับฟังความคิดเห็นของเพื่อน และการช่วยเหลือทุกคนในกลุ่มเพื่อให้งานของกลุ่มประสบความสำเร็จ ทั้งยังตระหนักถึงความสำคัญของการที่จะเสนอความคิดเห็นใดๆ ต่อกลุ่มหรือต่อส่วนรวมจะต้องเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Hooker (1988) ที่ศึกษาการปฏิสัมพันธ์ของเด็กปัญญาเลิศที่เรียนด้วยวิธีเรียนแบบร่วมมือ พบว่ามีการให้ข้อมูลข่าวสารยอมรับเชื่อถือซึ่งกันและกัน มีการแก้ปัญหาความขัดแย้ง ระหว่างร่วมกิจกรรม และส่วนใหญ่มีความรู้สึกว่าได้ช่วยเหลือและรับการช่วยเหลือ รวมทั้งมีความเห็นว่าการทำงานเป็นกลุ่มดีกว่าการทำงานคนเดียว

2) นักเรียนในแต่ละกลุ่มของการเรียนแบบร่วมมือจะมีบทบาทและหน้าที่ในการทำงาน มีการหมุนเวียนบทบาทกันในแต่ละแผนการสอน ซึ่งจากลักษณะเด่นของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนที่มีความกระตือรือร้นในการทำงาน อยากรู้อยากเห็น ชอบค้นคว้าหาความรู้ มีการวางแผนการทำงาน และมีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย (สลักษณ์ เทียนสุวรรณ, 2528) ทำให้ไม่มีปัญหาต่อการรับผิดชอบในบทบาทและหน้าที่ นักเรียนแต่ละคนจึงมีส่วนในการรับผิดชอบการทำงานต่างๆ กันมีการปรึกษาหารือ ได้ฝึกการวิเคราะห์ปัญหา การรวบรวมข้อมูลและการประสานความคิด เพื่อให้งานที่ได้รับมอบหมายประสบผลสำเร็จ ทำให้นักเรียนมีกำลังใจในการทำงาน มีความมั่นใจในตนเองมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สันิย์รัตน์ ฤทธิงษ์ชัยเลิศ (2530) ที่ศึกษาผลจากการใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ในการพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า หลังการทดลองนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูง และต่ำของกลุ่มทดลองมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำของนักเรียนกลุ่มทดลอง จึงส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสูงขึ้น

3) การเรียนแบบร่วมมือ มีโครงสร้างการเสริมแรงหรือการให้รางวัล ซึ่งเป็นสิ่งที่สนับสนุนให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นได้ จากการ

ทดลองนี้ ผู้วิจัยวางเงื่อนไขการเสริมแรงไว้ ดังนี้ คะแนนผลงานของกลุ่มใดทำได้ถึงเกณฑ์ 80% ของคะแนนผลงานที่กำหนดไว้ นักเรียนกลุ่มนั้นจะได้รับคะแนนเพิ่มจากการได้เล่นเกม คะแนนผลงานของแต่ละกลุ่มจะถูกบันทึกลงบนป้ายนิเทศแสดงความสามารถ จึงเป็นวิธีจูงใจให้นักเรียนในแต่ละกลุ่มพยายามทำงานของกลุ่มตนเองให้ได้ดีที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Thomson (1987, quoted in Slavin, 1989-1990) ที่พบว่า นอกจากโครงสร้างของการทำงานแบบร่วมมือทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นแล้ว การให้รางวัลเป็นกลุ่มและรายบุคคลตลอดจนการให้แต่ละกลุ่มแข่งขันกันเอง มีผลทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และจากงานวิจัยของ ปรานี สถาปิตานนท์ (2527) ศึกษาผลของการให้การเสริมแรงบวก โดยการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มในการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองสามารถทำแบบทดสอบวิชาภาษาอังกฤษได้สูงกว่ากลุ่มควบคุม และเช่นเดียวกับข้อค้นพบของ สุกดา เหลียววิริยกิจ (2528) ที่ว่า นักเรียนที่มีการสอนโดยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการวางเงื่อนไขการเสริมแรงเป็นกลุ่ม จะมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่มีการสอนโดยกลุ่มเพื่อนเพียงอย่างเดียว จึงเป็นข้อสนับสนุนได้ว่าการเสริมแรง หรือการให้รางวัลมีส่วนช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นได้

จากจุดเด่นของการเรียนแบบร่วมมือทั้ง 3 ข้อที่กล่าวมานักเรียนที่เรียนการเขียนแบบปกติไม่ได้รับการสอนเช่นนั้น จึงเป็นเหตุผลที่ทำให้คะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มนี้ต่ำกว่านักเรียนกลุ่มทดลอง

2. จากผลการวิจัยข้อที่ 2 แสดงให้เห็นว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนการเขียนตามวิธีเรียนแบบร่วมมือ มีความสามารถด้านแนวความคิดในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนการเขียนตามแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องจากเนื้อหาสำหรับการสอนเขียนภาษาอังกฤษผู้วิจัยได้นำแนวความคิดการสอนเขียนอย่างสร้างสรรค์ของ วิลเลียมส์ (William's Cube CAI Model) จำนวน 10 เรื่อง ประกอบด้วยการใช้คำถามที่ช่วยให้นักเรียนหาคำตอบ การนิยามลักษณะ การเปลี่ยนแปลง การสร้างสิ่งใหม่จากโครงสร้างเดิม การค้นคว้าหาข้อมูล การแสดงออกจากการหยั่งรู้ การเขียนอย่างสร้างสรรค์ การประเมินสถานการณ์ การเขียนอย่างสร้างสรรค์จากการฟัง และการมองภาพในมิติต่าง ๆ มาสร้างเป็นเนื้อหาใหม่ให้เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยผู้วิจัยจัดเนื้อหาใหม่ทั้ง 10 เรื่องนั้น เสนอเป็นกิจกรรมการสอนใน 3 ลักษณะ คือ การเขียนรายการ การเขียนข้อความสั้นๆ และการเขียนรายงานจากการสัมภาษณ์ ซึ่งเป็นการเสนอกิจกรรมจากเรื่องที่ยากก่อน คือ จากการเขียนเป็นคำๆ ไปสู่การเขียนที่ยากขึ้น คือ

การเขียนข้อความสั้น ๆ จากนั้นจึงเป็นการเขียนในขั้นสรุปความคิด คือ การเขียนรายงาน
 เป็นไปตามหลักการขั้นตอนการสอนเขียนของ River (1972) Valette and Disick
 (1972) ที่กำหนดขั้นตอนการเขียนให้ผู้เรียนได้ฝึกจากเรื่องที่ย้ำไปสู่วิธีที่ยาก นั่นคือเริ่ม
 เขียนจากการสะกดคำ ประโยคสั้นๆ และการเรียบเรียงรูปประโยคให้ตรงกับเนื้อหา หรือ
 สถานการณ์ที่กำหนด ซึ่งนักเรียนกลุ่มทดลองได้เรียนการเขียนตามวิธีเรียนแบบร่วมมือมีการ
 ทำงานในลักษณะของกระบวนการกลุ่ม มีการระดมความคิด นักเรียนทุกคนได้แสดงความคิดเห็น
 อย่างอิสระ ในขณะที่นักเรียนกลุ่มควบคุม จะเรียนไปพร้อม ๆ กันทั้งชั้น จากนั้นทำแบบฝึกด้วย
 ตนเอง การได้เรียนเนื้อหาตามแนวคิดของวิลเลียมส์ นักเรียนจะมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม
 ด้านความคิดสร้างสรรค์ 2 ด้านคือด้านสติปัญญาและด้านความรู้สึก ด้านสติปัญญาประกอบด้วย
 ความคิดคล่องแคล่ว ความคิดยืดหยุ่น และความคิดริเริ่ม ด้านความรู้สึกนักเรียนจะเกิดความ
 อากรู้ อากรู้เห็น ความเต็มใจที่จะเสี่ยง ความพอใจที่จะทำสิ่งที่ล้นชั้นชั้น และมีความคิด
 จินตนาการ (Williams, 1970 อ้างถึงใน ดุษฎี บริพันธ์ ณ อุษยา, 2531) จากการทดลอง
 จึงมีผลให้นักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนการเขียนตามวิธีเรียนแบบร่วมมือมีความสามารถด้านแนว
 ความคิดในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนการเขียนตามแบบปกติ เป็น
 ไปตามการศึกษาวิจัย ด้านหลักสูตรสำหรับเด็กเก่งของ Tassel-Baska (1989) ที่ได้เสนอแนะ
 ให้นำวิธีเรียนแบบร่วมมือมาใช้ในการเรียนแบบแก้ปัญหา และโครงการกลุ่มตามความสามารถ
 และความสนใจของเด็ก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Johnson and Johnson (1992)
 ที่พบว่า การจัดให้เด็กเก่งเรียนตามลำพังหรือเรียนร่วมกับเด็กเก่งด้วยกัน โดยจัดเนื้อหาวิชา
 ให้เหมาะสมกับความเก่งของเด็ก ผลการเรียนของเด็กจะดีขึ้นทั้งด้านความกว้างและความลึกของ
 เนื้อหาวิชา เนื่องจากเป็นเนื้อหาที่ใหม่และแปลกสำหรับผู้เรียน นักเรียนให้ความสนใจต่อการ
 เข้าร่วมเรียนทั้งแบบร่วมมือและแบบปกติ สังเกตจากการที่นักเรียนพยายามมาให้ตรงเวลาทั้ง
 ในรอบเช้าและรอบเที่ยง ตลอดจนมีความรับผิดชอบต่องานที่ให้ทำ แต่เนื้อหาที่นักเรียนชอบ
 และเรียนค่อนข้างสนุกคือ เนื้อหาที่ใช้กิจกรรมการสอนการเขียนรายการและการเขียนข้อ
 ความสั้นๆ เพราะการเขียนรายการจะเขียนเป็นคำ ๆ ไม่จำเป็นต้องใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์
 และข้อความสั้น ๆ ก็สามารถเขียนเป็นวลี และเป็นประโยคสั้น ๆ ได้ซึ่งนักเรียนชอบมาก
 กว่า การเขียนรายงานจากการสัมภาษณ์ที่นักเรียนเห็นว่า เป็นการนำคำตอบที่ได้จากการสัมภาษณ์
 มาเขียนสรุปซึ่งยากกว่าและสอนมากไปหลายชั่วโมง ทั้งต้องมีส่วนเพิ่มในการออกไปสัมภาษณ์
 ลักษณะงานเขียนของนักเรียน นักเรียนใช้วิธีการปรับภาษาจากประโยคตัวอย่างที่ครูนำเสนอมา
 เป็นงานของกลุ่มตัวเอง ทั้งนี้เนื่องจากข้อจำกัดในการเขียนภาษาอังกฤษ และเวลาที่สอน
 ในแต่ละช่วงทั้งรอบเช้าและรอบเที่ยงมักจะสอนเข้าไปประมาณ 10 นาที เพื่อรอให้สมาชิกมา
 เรียนพร้อมกัน การเขียนตามแนวคิดของวิลเลียมส์ เป็นลักษณะการเขียนอย่างสร้างสรรค์

ฝึกให้นักเรียนมีความคล่องแคล่วในการคิด คิดในสิ่งที่แปลกใหม่ และมีความยืดหยุ่นในความคิด และการกระทำ ซึ่งการที่จะเขียนในลักษณะนี้ให้ได้ประสิทธิภาพสูงสุด จะต้องใช้แรงจูงใจเป็น อย่างมากที่จะก่อให้เกิดกระบวนการคิด เช่น บรรยากาศที่ไม่เคร่งเครียด มีเวลามากในการคิด ได้ทำงานอย่างอิสระ และมีสภาพห้องเรียนที่น่าเรียน (ดุษฎี บริพัตร ณ อยุธยา, 2531) ดังนั้นบรรยากาศในการเรียนการสอนจึงเป็นสิ่งสำคัญมากในการสอนเพื่อให้ได้งานเขียนอย่าง สร้างสรรค์สอดคล้องกับงานวิจัยของ วินัย สอนดี (2534) ที่พบว่าการพัฒนาความคิด สร้างสรรค์จะต้องใช้เวลาในการสอนมากพอสมควร มีการสอนอย่างสม่ำเสมอมีบรรยากาศที่ เป็นกันเองนักเรียนมีอิสระในการแสดงความคิดเห็นและมีการให้กำลังใจจะช่วยทำให้นักเรียน กล้าแสดงความคิดที่แปลกใหม่ ดังนั้นเวลาที่เพียงพอ บรรยากาศที่เอื้ออำนวยและมีความอิสระใน การคิดจะมีส่วนทำให้นักเรียนมีผลงานการเขียนเชิงสร้างสรรค์สูงขึ้นทั้งในด้านความคิดคล่องแคล่ว ความคิดยืดหยุ่น และความคิดริเริ่ม

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ที่เรียนการเขียนตามวิธีเรียนแบบร่วมมือมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษทั้งในด้านหลัก เกณฑ์ทางภาษา และด้านแนวความคิดสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนการเขียนแบบปกติ ดังนั้นผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษา ผู้บริหารและครูผู้สอน ควรได้นำวิธีการเรียนแบบร่วมมือไปใช้สอนเป็นกิจกรรมเสริมให้กับกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูง ด้านการเขียนภาษาอังกฤษในหรือนอกเวลาเรียนปกติ
2. การปฐมนิเทศภาระการทำงานกลุ่มเป็นสิ่งสำคัญ และจำเป็นเพื่อให้การเรียน การสอนโดยวิธีเรียนแบบร่วมมือมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ครูผู้สอนควรเตรียมนักเรียนในเรื่องนี้ ให้พร้อมก่อนใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือ
3. ก่อนเริ่มบทเรียนแต่ละครั้งครูจะต้องเน้นให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการ ร่วมมือช่วยเหลือกันในการทำงาน งานจะสำเร็จได้ เพราะทุกคนในกลุ่มช่วยเหลือกัน ผลงาน ที่ได้เป็นความสำเร็จของทุกคน
4. ในการเรียนการสอนแต่ละครั้งครูจะต้องเตรียมอุปกรณ์การเรียนการสอน ให้พร้อมเพียงพอกับจำนวนนักเรียน และเอื้ออำนวยในการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองของนักเรียน
5. การสอนการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวคิดของวิลเลียมส์ ครูควรให้เวลานักเรียน มากพอสมควร ไม่ควรเร่งรัดหรือจำกัดเวลามากเกินไป บรรยากาศในการเรียนควรมีลักษณะ ไม่เคร่งเครียดเพื่อไม่เป็นการสกัดกั้นความคิดของนักเรียนและนักเรียนจะได้เรียนอย่างมีความสุข

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรจะได้มีการศึกษาผลของการเรียนแบบร่วมมือของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงในกลุ่มประสบการณ์ต่าง ๆ ด้วย เช่น กลุ่มทักษะ และกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต
2. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบระหว่าง การให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียน เรียนในกลุ่มเดียวตลอด กับการให้นักเรียนเปลี่ยนกลุ่มในการเรียนในแต่ละแผนการสอน หรือในแต่ละเนื้อหา เพื่อดูความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชานั้น ๆ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย